

גיליון מס' 107
מומלץ להדפיס את העלון לקראת שבת

מעלות
מרוח ישיבת מעלות
לשולחן השבת
עלון שבועי לבוגרי הישיבה

תחום בוגרים

שנה לתחילת מלחמת "חרבות ברזל". אנו מקדישים את העלון לזכר החללים הי"ד, ולמען החזרת החטופים ורפואת כל הפצועים במהרה. מוגשים לכם כאן הרהורים של בוגרים מתקופה זו:

למה דוקא בשמחת תורה? | שלומי נהרי | מחזור כ"ב

עלי פרידתכם - אינני רוצה שאתם תפרדו אחד מהשני, אינני רוצה שיהיה פירוד ביניכם. הקב"ה לא אומר: "קשה עלי פרידתנו", זו לא הפרדה בין הקב"ה ועם ישראל, שכן הקב"ה לא יטוש את עמו והם לא יעזבו את הקב"ה. קשה עלי פרידתכם, הכוונה קשה, על הקב"ה, הפרדה שתהיה ביניכם לבין עצמכם. ולכן מבקש הקב"ה להוסיף יום נוסף לשבעת ימי האחדות.

במה כוחו של היום הנוסף יום שמיני עצרת?

במהלך חג הסוכות האחדות באה לידי ביטוי בנטילת ארבעת המינים, שהם שונים אחד מהשני ומסמלים את הדמויות השונות בעם היהודי. אבל גם בעצם האיחוד ביניהם, כל אחד שונה מהשני ונשאר בפני עצמו. החיבור הוא טכני, שאינו מבטל את עצמיותו של כל אחד, אלא שהם מתחברים ומתאגדים למצוה אחת. ביום הנוסף, בשמיני עצרת, מקריבים פר אחד, איל אחד, שעיר לחטאת אחד. הכל אחד, משותף לכל עם ישראל.

כביכול, אומר הקב"ה, אני חושש מהפירוד שעלול להיות ואני מעוניין שתהיה אחדות בעם היהודי, וביום השמיני יש סמלים חזקים לכך, ואני מקוה, כי היום הזה יחזק ויסייע לשמר את האחדות שהיא כה חשובה.

קשה היה על הקב"ה לראות את הפירוד בינינו, שהגיע לשיא בראשית שנה שעברה, ואולי לא בכדי פרצה המלחמה דווקא ביום שעליו נאמר: "קשה עלי פרידתכם".

בעל התיבות שלום כותב על כך: "קשה לי לראות אתכם נפרדים זה מזה ורואים רע זה בזה. אמנם מותר לכם לא להסכים זה עם זה. ואף להתווכח זה עם זה אך לעולם לא לשנוא זה את זה ולראות זה בזה כאדם רע, עד כדי שתרצו לנקום ולהיפרד".

שנוכה לחזור בתשובה ולהרבות באחדות ולדעת שאהבתנו לכל אחד מישראל היא אהבה שאינה תלויה בדבר. תכלה שנה וקלותיה תחל שנה וברכותיה.

שלומי נהרי נשוי + 6, גר בבית שמש

ר"ח עצמאי ומשמש כמנהל כספים בעמותת "בין שמים לארץ"

המלחמה שבה אנו נתונים פרצה בהפתעה גמורה מבחינת רוב עם ישראל בשמחת תורה התשפ"ד.

המלחמה פרצה דווקא בשמיני עצרת. מדרש מפורסם מספר לנו על המשמעות המיוחדת של היום.

בויקרא פרק כ"ג פסוק ל"ו נאמר: "שִׁבְעַת יָמִים תִּקְרְבוּ אֶשֶׁה לְה' בַּיּוֹם הַשְּׁמִינִי מִקְרָא קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם וְהִקְרַבְתֶּם אֶשֶׁה לְה' עֶצְרַת הוּא קָל מְלֶאכֶת עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ".

רש"י על המקום מפרש: "עצרת היא - עצרתי אתכם אצלי, כמלך שזימן את בניו לסעודה לכך וכך ימים, כיון שהגיע זמנו להפטר אמר, בני בבקשה מכם עכבו עמי עוד יום אחד, קשה עלי פרידתכם". הבקשה להתעכב עוד יום אחד מעלה תמיהה, שבעה ימים היו יחידיו. שמחו, אכלו ושתו. מה יוסיף עוד יום אחד? הרי לאחר מכן חוזרים לימי השגרה.

עיון במילה פרידתכם יבהיר לנו את הנושא: סוכות זהו חג האחדות - נטילת ארבעת המינים יחדיו מסמלת את האחדות של כלל העם היהודי, כדברי המדרש הידוע (ויקרא רבה, ל"ו י"ב): "מה אתרוג זה יש בו טעם ויש בו ריח כך ישראל יש בהם בני אדם שיש בהם תורה ויש בהם מעשים טובים. כפות תמרים, אלו ישראל, מה התמרה הזו יש בהם טעם ואין בה ריח כך הם ישראל יש בהם בני אדם שיש בהם תורה ואין בהם מעשים טובים. וענף עץ עבות, אלו ישראל. מה הדס זה יש בו ריח ואין בו טעם כך ישראל יש בהם בני אדם שיש בהם מעשים טובים ואין בהם תורה. וערבי נחל, אילו ישראל, מה ערבה זו אין בה לא טעם ולא ריח כך הן ישראל יש בהן בני אדם שאין בהן לא תורה ולא מעשים טובים... הקב"ה, אימתי הוא מתעלה? כשהן עושין אגודה אחת".

במהלך שבעת ימי החג היה עם ישראל מאוחד, ועם סיומם של ימים אלו, טרם החזרה לימי השגרה, לימי החול והמעשה, הקב"ה חושש שהאחדות הזו תפגם או אולי תופר. לכן, הוא פונה לבני ישראל ואומר להם: בחג הסוכות אתם מאוחדים. ועתה, אני חושש מה יקרה עם סיומם של ימי החג, האם האחדות תחזיק מעמד ותשמר, או שמא היא תופר. ולכן הקב"ה פונה ואומר, בואו תוסיפו עוד יום לחג הזה, במטרה לשמר ולחזק את האחדות הזו, "כי קשה

פינת הילדים

חשינות חיפוש כפרסה וברשי"י

(לאחר מציאת המושג בקשו בשולחן שבת מאבאמא להרחיב על המושג שמצאתם)

חוצים כחצוה הכא...

3. מי קבר את משה רבנו?

2. אתגר מחשבתי: האם יש קשר בין פרשת 'זאת הברכה' לחג שמחת תורה שבו היא נקראת?

1. מאיזו קהילה אנחנו?

"פרי עץ הדר' הוא הפרי שבו רוב התאווה, ובו חטא אדם הראשון, שנאמר: 'ותרא האשה כי טוב העץ למאכל וכי תאוה הוא לעינים ונחמד העץ להשכיל ותקח מפריו ותאכל' והנה החטא בו לבדו, ואנחנו נרְפָּח לפניו עם שאר המינים"

חג סוכות שמח

שנשמע ונתבשר בשורות טובות

לכל משפחת ישיבת מעלות המורחבת

הרהורים במשך הלחימה | ניר רוזנצווייג | מחזור ל"ד

הרהורים מתחילת הלחימה | יוסי ברמן | מחזור ל"ד

שמי ניר רוזנצווייג, גוייסתי כמו אלפי רבבות ישראל בשמחת תורה, מפקד צוות בתותחנים, מחנך ורב בית ספר (כיום מנהל). שלושה חודשים וחצי היינו בקו העוטף ליד מושב יכיני ובמשך ספירת העומר, מאחורי פסח ועד שבועות היינו בקו באזור מבואות החרמון. משתף בדברים שכתבתי בדרום ובצפון, ולבסוף – קצת מהימים האחרונים:

י"ח במרחשוון, 2 בנובמבר, יום חמישי, ליד יכיני. מבקשים ממני שאכתוב הודעה לגבי עבודת שורשים של התלמידים שלי. התלמידים – הם כמו בניס. גם כאשר הייתי בשנה שעברה במילואים בקו באילת החזקתי את הראש מעל המים והצלחתי לאחוז בהכל. המלחמה הזאת לוקחת הרבה כוחות נפשיים. לאט לאט אני מבין פשוט חזרתי להיות חייל. האם זה יהיה המקצוע שלי השנה?

בשביל רגעים כאלה התגייסתי, כדי להגן על ארצנו ומולדתנו. מצד שני, קשה לי מאד ההרגשה שעולם בית הספר מתרחק, על אף שברור שזה עניין זמני.

אולי יש כאן פתח של הזדמנות. הזדמנות של השיבה מחדש, לבחון תהליכים בצורה עמוקה יותר, להבין איך להגיע לכל הדברים שאני מתגעגע אליהם בצורה נכונה יותר, בוגרת יותר. בדבר אחד אני בטוח: מהמלחמה הזאת אני יוצא אדם יותר טוב, יותר כללי, יותר אכפתי, יותר רודף שלום. בע"ה שאצליח בכך.

ו' באייר, 14 במאי, יום שלישי, יום העצמאות, מבואות החרמון. לחגוג השנה או לא? השאלה שכולם שאלו את עצמם בעקבות אירועי ה-7 באוקטובר, המלחמה והחטופים.

אולי כדאי לזכור ולהיזכר מה היה כאן לפני קום המדינה: שימרון, חולי, שואה, פוגרומים, הגליות, שריפת בתי כנסיות ובתי מדרשות, שריפת התלמוד, לא היה שום בטחון ושום תחושת בטחון, לא צבא ולא משטרה שיגנו על היהודים. חטפנו השנה מכה, סטירה מצלצלת, הגאווה והכבוד הובילו אותנו לאירועי ה-7 באוקטובר.

עם כל זה, יש לנו הרבה על מה להודות: אנחנו חיים בארץ ישראל, ארץ חזון הנביאים, עם מדינת ישראל אחרי 2,000 שנות גלות, עם ישראל שבכל רגע ורגע מתגלה יותר ויותר בכוחו ובעוצמתו, עם צבא יהודי שמאז ימי בר כוכבא לא היה קיים. יש על מה להודות ובע"ה הטוב הזה רק ילך ויגדל ויגדל. ולא נעזבה ביד האומות (מדינה) או לשממה (פרט).

בהיותי חייל בצפון הנוטש, אני מקיים את כל חלקי המצוה ביחד. מרגיש שהחיילות והאזרחות משמשים זה זה בערבובייה. בקו הזה יש זמן ופניות מעבר להתראות על ספיגה כזאת או אחרת. מספיק להתקדם בצורה משמעותית גם בדברים הקשורים לבית הספר שלי ובחיי האזרחות. בקו הזה אני מבין יותר ויותר שאני גם חייל וגם אזרח.

י"ב בתשרי, 14 באוקטובר התשפ"ה, ירושלים. הרבה אנשים שהיו במילואים בשנה האחרונה חוו אתגרים כאלו ואחרים. זוגיות, משפחה, ילדים, דייטים, עבודה, חברים ועוד דברים רבים. את השאלות, התהיות והספקות שעלו לי במהלך המילואים החלטתי לנתב להמשך העשייה החינוכית שלי בצורה גדולה ומשמעותית יותר. כדברי הרב ויצמן – 'עלינו לגדל דור גדול'.

האזרחות שלנו צריכה להשתנות מכף רגל ועד ראש. שנזכה להיות שליחים נאמנים.

ניר רוזנצווייג נשוי + 4, גר בירושלים ומשמש כמנהל ביה"ס חורב יסודי

גם אני, כמו רבים מהקוראים, הוקפצתי בשבת שמחת תורה. בפועל, הגעתי לימ"ח שלנו (נחל שורק) רק לאחר צאת השבת. במשך כל הלילה זיוודנו את הכלים שלנו (תותחנים, לכל צוות יש תומ"ת ואלפ"א – נגמ"ש שעליו הפגזים והציוד), אבל איך נגיע למרחב הפריסה שלנו?

ההיגיון אומר שיהיו מובילים, אבל במצבים האלו אין מקום להיגיון. המובילים היו עסוקים בהובלת כלים אחרים, והוחלט שניסע דרומה ללא מובילים.

בקיצור, לקראת ראשון בערב התחיל הגדוד כולו לנסוע דרומה – נסיעה ארוכה ומתישה (למעלה מעשר שעות). בבוקר יום שני הגענו לאזור המושב יכיני (בין שדרות לנתיבות). כשלושה וחצי חודשים ירינו לעזה ובכך זכינו לפגוע באויבינו ולסייע לכוחותינו.

ביום שישי הראשון של המלחמה, כמה שעות לפני השבת הראשונה, הבשילו כמה ממחשבותי ומרגשותי והתגבשו לכדי אמירה-זעקה-בקשה-תפילה שמכוננת הן כלפי שמיא הן כלפי ארעא.

הנה מה שכתבתי אז, שישה ימים לאחר פרוץ המלחמה, כמה שעות לפני כניסת שבת בראשית ה'תשפ"ד, רשמים של תובנות ורגשות: הקנה של התומ"ת פונה לעזה. במהלך רוב היום עסוקים השכל והרגש בעזה, אבל שלוש פעמים ביום אני זונח את הקנה המופנה עתה ופונה ירושלימה – "תל שכל פיות פונים אליו". ח"ו אין כאן התעלמות מהמציאות ההווית הקשה והמרה. הנשמה דורשת להעפיל אל המקום שבו הכל כבר טוב. אכן, כל מאורעות ההיסטוריה וסיבוכי החיים מובילים לישועה השלמה ולגאולה השלימה. העין האנושית לא רואה אמת זו, אבל הנשמה האלוקית שבקרבנו יודעת אמת זו.

בימים הנוראים התפללנו "שמחה לארצך וששון לעירך, וצמיחת קרן לדוד עבדך במהרה בימינו". כמה שאנחנו כמהים לשמחה ולששון ולטוב פשוט. חלק מהפגזים שאנו יורים מלאים בכל מיני כיתובים: על כל מיני פגזים נפיצים נכתבו הקדשות – "לזכר פלוני אלמוני" וכיו"ב. על אחד מפגזי העשן שלנו יש מי שכתב "וכל הרשעה כולה כעשן תכלה", על שני פגזי תאורה יש מי שכתב "זכור" על אחד ו"שמור" על האחר. השבת הקודמת נפגעה על ידיכם, וחלק מהלוחמים לא יזכו להדליק נרות שבת – נדליק אנו פגזי תאורה ונוסיף אור טוב! יהי רצון שכיווננו בכל הכוונות הראויות לכוון ולייחדא שמא דקוב"ה ושיכניתה.

כמה הירתמות של כל חברי הסוללה! כולם עוזרים למרות התשישות, הרי אחים שלנו שבויים ומי יסייע להם? אחים שלנו צריכים חיפוי ומי יסייע להם? "אם אין אני לי מי לי... ואם לא עכשיו אימת!".

אויבי מדינת ישראל ואויבי עם ישראל! הכיצד העזתם להטיל כסותכם בין ארי ללביאה בשעה שנוקקים זה לזה?! אברהם, אבינו ואביכם, בוש בפשעים שלכם ובחוסר האנושיות שלכם. אלוקי ישראל, דרך עם ישראל, יבוא חשבון עם בן השפחה שמעז פניו כנגד בן הגבירה.

יהי רצון מלפני אבינו שבשמים שנזכה לעבור משופר קטן ושופר בינוני לשופר גדול, לקיבוץ כלל נקודות הטוב שבעם הנפלא שלנו. אנו, עם הנצח, זוקפים קומתנו ומוכנים להילחם עבור אחינו, עבור הופעת הטוב והפצתו בעולם. שבת שלום לכולם, ויה"ר שנזכה להתחיל מבראשית וללכת קוממיות לארצנו ובארצנו.

אלה הדברים שכתבתי, וכוחם יפה גם כיום. אסיים בהערה קטנה: כשהתגייסתי, בר"ח ניסן ה'תש"ע, לא שיערתי שלאחר כשלושה עשרה שנים אשרת עם חבריי לשיעור באחת המלחמות הנוראיות ביותר של עמנו. אני מודה לשיבתנו על קביעת המסגרת הקבועה שבה כלל השיעור מתגייס ביחד. אין ספק שהשירות הצבאי עם חבריי לשיעור העצים רבות את רוח הלחימה שלי.

יוסי ברמן נשוי + 4, גר בנוף הגליל ומשמש כר"מ ישיבת ההסדר בעיר

